

607.

Rozporządzenie Ministra Skarbu

z dnia 14 lipca 1923 r.

w przedmiocie tekstu ustawy o państwowym podatku dochodowym, w brzmieniu obowiązującym od czasu wejścia w życie ustawy z dnia 9 marca 1923 r. (Dz. U. R. P. № 35, poz. 228).

Na zasadzie art. 25 ustawy z dnia 9 marca 1923 r. (Dz. U. R. P. № 35, poz. 228) zarządza się co następuje:

§ 1. Ogłasza się dołączony do niniejszego rozporządzenia (zał. tekst działu 1 ustawy z dnia 16 lipca 1920 r. o państwowym podatku dochodowym i podatku majątkowym (Dz. U. R. P. № 82, poz. 550) w brzmieniu obecnie obowiązującym, po uwzględnieniu wszelkich zmian i uzupełnień, wprowadzonych ustawą z dnia 4 kwietnia 1922 r. (Dz. U. R. P. № 29, poz. 232) i powołaną wyżej ustawą z dnia 9 marca 1923 r.

§ 2. Przy wykonywaniu art. 115 ustępow 3 ustawy ogłoszonej w załączniku należy stosować postanowienie art. 2 ustawy z 9 marca 1923 r. o karach za zwłokę oraz o kosztach egzekucyjnych (Dz. U. R. P. № 31, poz. 189), wedle którego kara za zwłokę wynosi 10% miesięcznie.

§ 3. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Skarbu: *H. Linde*

Załącznik do rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 14 lipca 1923 r. poz. 607 w przedmiocie tekstu ustawy o państwowym podatku dochodowym.

U s t a w a**o państwowym podatku dochodowym****DZIAŁ I.****Osoby obowiązane do opłacania podatku.**

Art. 1. Państwowy podatek dochodowy opłacają:

- 1) Osoby fizyczne, mające na obszarze Rzeczypospolitej miejsce zamieszkania lub przebywające na tym obszarze dłużej niż rok, od całego dochodu.
- 2) Osoby fizyczne, bez względu na ich miejsce zamieszkania lub pobytu, o ile na obszarze Państwa:
 - a) posiadają nieruchomości, wierzytelności z hipotekowane na nieruchomościach, majątki, przywiązane do tegoż obszaru fidei-komisem lub innymi przepisami prawnymi;
 - b) wykonują przedsiębiorstwa handlowe i przemysłowe albo są współnikami takich przed-

siębiorstw, przyczem posiadania akcji, udziałów i podobnych papierów wartościowych nie należy uważać za udział w przedsiębiorstwie;

- c) pobierają dochody w postaci wynagrodzenia procentowego (tantjem);
 - d) pobierają płacę lub emeryturę z funduszków Państwa, związków komunalnych oraz innych tego rodzaju funduszków publicznych—tylko od dochodu z tych źródeł (ustępow 2, punkty a, b, c i d).
- 3) Osoby fizyczne nie mające miejsca zamieszkania na obszarze Rzeczypospolitej, lecz przebywające na tym obszarze chociażby mniej niż rok dla zarobku albo wykonywania czynności handlowych lub przemysłowych—od dochodu osiągniętego w tymże czasie na wspomnianym obszarze.
 - 4) Spadki wakujące (nie objęte).
 - 5) Osoby prawne:
 - a) których zarząd znajduje się na obszarze Rzeczypospolitej—od całego dochodu;
 - b) inne—od dochodu, osiągniętego na obszarze Rzeczypospolitej ze źródeł, wymienionych w ustępow 2 punkty a) i b).

Art. 2. Opodatkowaniu podlegają wymienione w art. 1 osoby fizyczne, spadki wakujące (nie objęte) i osoby prawne, których dochód roczny przekracza 2.000.000 mk.

Przedmiot opodatkowania.

Art. 3. Opodatkowaniu podlegają dochody:

- 1) z nieruchomości gruntowej własnej, posiadanej, użytkowanej lub dzierżawionej;
- 2) z budynków;
- 3) a) z przedsiębiorstw handlowych i przemysłowych;
- b) z zajęć zawodowych i wszelkich innych zatrudnień o celach zarobkowych;
- 4) z wynagrodzenia procentowego (tantjem);
- 5) z kapitałów pieniężnych i praw majątkowych;
- 6) z uposażeń służbowych, emerytur i wynagrodzeń za najemną pracę;
- 7) z wszelkiego rodzaju źródeł dochodu, nie wymienionych w ust. 1—6 niniejszego artykułu.

Dochody, wymienione w ust. 6, podlegają podatkowi dochodowemu na podstawie przepisów działu II niniejszej ustawy.

Tego rodzaju dochodów nie włącza się do ogólnego dochodu, podlegającego opodatkowaniu w myśl przepisów działu I niniejszej ustawy.

Art. 4. Dochód osób fizycznych (art. 1 ust. 1) z nieruchomości i stałych przedsiębiorstw, znajdujących się poza obszarem Rzeczypospolitej, jak również dochód z tantjem oraz dochód z płac służbowych i emerytur z funduszków innego państwa, obcych związków komunalnych oraz innych tego rodzaju funduszków publicznych wyłącza się od opodatkowania, o ile będzie udowodnione, że podlega tam podatkowi tego samego rodzaju i jeżeli właściwe obce państwo postępuje według zasad wzajemności co do takich samych dochodów ze źródeł tutejszych.

Zwolnienia od podatku.

Art. 5. Od podatku dochodowego wolni są:

- 1) uwierzytelnieni przy Rządzie Rzeczypospolitej zastępcy obcych państw oraz przydani im urzędnicy i osoby, pozostające u nich w służbie, o ile są cudzoziemcami, z wyjątkiem podatku od dochodu ze źródeł, wymienionych w art. 1 ust. 2;
- 2) inne osoby, którym na podstawie układów między państwowych lub wogóle według zasad prawa międzynarodowego służy prawo do zwolnienia od podatku dochodowego, z wyjątkiem podatku od dochodów ze źródeł, wymienionych w art. 1 ust. 2;
- 3) weterani powstań 1831, 1848 i 1863 roku, co do pensji, pobieranych na mocy obowiązujących ustaw;
- 4) osoby, pobierające ze Skarbu pensje i dodatki, przywiązane do odznaczeń za waleczność, za rany i t. p., co do tych pensji i dodatków;
- 5) szeregowi wojsk polskich co do ich żołdu w służbie czynnej, łącznie ze wszystkimi dodatkami;
- 6) oficerowie, duchowni i urzędnicy wojskowi w czasie wojny, należący do oddziałów postawionych na stopie bojowej, co do uposażenia, wypłacanego z etatu wojennego;
- 7) Państwo i związki samorządne;
- 8) osoby prawne, których dochody są obracane w całości na cele ogólnej użyteczności, naukowe, oświatowe, kulturalne, wyznaniowe i dobroczynne.

Pojęcie dochodu.

Art. 6. Za dochód uważa się sumę wszystkich przychodów w pieniądzu lub wartościach pieniężnych, otrzymanych z poszczególnych źródeł, wymienionych w art. 3, po strąceniu kosztów osiągnięcia, zachowania i zabezpieczenia tych przychodów, łącznie z corocznym prawidłowym odpisaniem na zużycie budynków, maszyn i wszelkiego rodzaju martwego inwentarza, oraz po potrąceniu strat częściowych lub całkowitych w przedmiotach, podlegających zużyciu i służących do osiągnięcia dochodu, o ile odpisań na zużycie oraz strat nie uwzględniono już w kosztach wyżej wymienionych.

Do kosztów osiągnięcia przychodów zalicza się koszty wyżywienia członków rodziny podatnika, stałe pracujących w jego gospodarstwie rolnem lub leśnym, albo w jego przedsiębiorstwie handlowem lub przemysłowym.

W razie, gdy okaże się wątpliwość co do wysokości odpisań na zużycie, w niniejszym artykule wymienionych, należy odpowiednie sumy ustalić przez znawców (biegłych).

Art. 7. Nie uważa się za dochód, podlegający opodatkowaniu: 1) nadzwyczajnych przychodów w postaci spadków, legatów, darowizn, posagów, kapitałów wypłaconych za ubezpieczenie życia, o ile te przychody nie stanowią perjodycznych wpływów; 2) wpływów wskutek częściowego lub całkowitego spieniężenia majątków; 3) zysków, wynikających ze sprzedaży przedmiotów majątkowych, o ile sprzedaż

nie nastąpiła w wykonywaniu przedsiębiorstwa zarobkowego lub interesu spekulacyjnego; 4) wygranych loteryjnych i losowych; 5) wpłat z tytułu umarzenia wierzytelności i 6) wogóle takich przychodów, które stanowią zwiększenie lub zwrot majątku, lecz nie stanowią dochodu.

Art. 8. Z przychodów osiągniętych z poszczególnych źródeł, nie mogą być potrącone:

- 1) wydatki na powiększenie lub ulepszenie źródła dochodu;
- 2) wydatki na umorzenie długów, kapitałów, włożonych w przedsiębiorstwo przez uczestników i na pokrycie strat za ubiegłe lata;
- 3) wydatki na prowadzenie gospodarstwa domowego podatnika i na utrzymanie członków jego rodziny;
- 4) procenty od własnego kapitału, włożonego w gospodarstwo lub przedsiębiorstwo podatnika;
- 5) wydatki na osiągnięcie dochodu ze źródeł za granicą położonych, a na mocy tej ustawy nie podlegających opodatkowaniu;
- 6) inne wydatki i straty, nie związane z osiągnięciem dochodu.

Art. 9. Jeżeli przy obliczaniu dochodu z różnych źródeł, wskazanych w art. 3, okaże się w jednym przewyżka wpływów nad wydatkami, a w drugim straty, to w celu ustalenia wysokości dochodu oblicza się oddzielnie sumę przewyżek i sumę strat i tę ostatnią potrąca się z pierwszej.

Odiiczenia.

Art. 10. Od ogólnego dochodu należy odliczyć:

- 1) odsetki od długów;
- 2) wartość pieniężną rent i trwałych i ciężarów, opartych na tytułach prawnych;
- 3) obowiązujące podatnika na mocy prawa lub umowy opłaty za siebie i za członków jego rodziny do kas zapomogowych, emerytalnych, chorych, ubezpieczeń od nieszczęśliwych wypadków i pogrzebowych, o ile te opłaty łącznie nie przekraczają 20,000 mk. rocznie za każdą ubezpieczoną osobę;
- 4) premje, wpłacane przez podatnika od ubezpieczeń na wypadek śmierci lub na dożycie, o ile nie przekraczają: a) na rachunek samego podatnika 20.000 mk. rocznie, b) na rachunek zaś podatnika i członków rodziny, będących na jego utrzymaniu, łącznie 40.000 mk. rocznie;
- 5) bezpośrednie podatki państwowe i samorządowe, przymusowe lub ustawowe świadczenia pieniężne oraz bezpłatne świadczenia przymusowe innego rodzaju na cele publiczne, z wyjątkiem państwowego podatku dochodowego, podatku specjalnego od tantjém, tudzież nadzwyczajnej daniny państwowej (ustawa z dnia 16 grudnia 1921 r., Dz. U. R. P. z r. 1922 r. № 1, poz. 1) i podatku od wzbogacenia się, które ujawniło się przez nabycie nieruchomości i przez spłatę długów hipotecznych (ustawa z dnia 31 marca 1922 r., Dz. U. R. P. № 30, poz. 238);
- 6) w spółdzielniach (ustawa z dnia 29 października 1920 roku, Dz. U. R. P. № 111, poz. 733)

kwoty, przelane do funduszy spółdzielni, niepodlegających statutowo podziałowi między członków.

Wszystkie powyżej wymienione odliczenia mogą być dokonane o tyle, o ile wydatki na nie faktycznie poniesione zostały. Wydatki, wspomniane w ustępach 1 i 2 niniejszego artykułu, odlicza się tylko o tyle, o ile ciążą na źródłach dochodu, podlegającego podatkowi i pozostają w związku gospodarczym z temi źródłami. Procenty i perjodyczne świadczenia podatnika na korzyść członków rodziny mogą być uwzględnione tylko pod warunkiem, jeżeli otrzymujący te procenty lub świadczenia członek rodziny jest opodatkowany odrębnie podatkiem dochodowym.

Opodatkowanie członków rodziny i wspólnych dochodów.

Art. 11. O ile głowie rodziny służy prawo rozporządzania dochodami ze źródeł, należących do członków rodziny, lub też prawo użytkowania tych dochodów, to dochody członków rodziny dolicza się do dochodów głowy rodziny.

Jeżeli jednak dochód członków rodziny osiągnięty został ze źródeł, wymienionych w ustępie 3 p. b. i 6 art. 3 niniejszej ustawy, wówczas co do tego dochodu członkowie rodziny podlegają oddzielnemu opodatkowaniu.

Art. 12. Dochody z udziałów we wspólnej własności, wspólnem posiadaniu lub użytkowaniu opodatkowuje się osobno dla każdego uczestnika, w stosunku do jego udziału. Przy udziałach, których wysokości nie można określić, uczestnictwo przyjmuje się w równych częściach.

Podstawa opodatkowania.

Art. 13. Opodatkowaniu podlegają dochody, osiągnięte w ostatnim roku kalendarzowym lub w ostatnim roku operacyjnym, względnie gospodarczym, poprzedzającym rok podatkowy.

Art. 14. Wartość pieniężną dochodów w naturze oblicza się według przeciętnych cen z roku ubiegłego w miejscu, gdzie znajduje się źródło tych dochodów.

Dochody z poszczególnych źródeł.

Art. 15. Za dochód z gruntów, pozostających we własnym zarządzie, uważa się rzeczywiście osiągnięty czysty przychód z całego rolnego i leśnego gospodarstwa, jakoteż z produkcji i uprawnień, mających związek gospodarczy z posiadłością gruntową, łącznie z wartością pieniężną produktów, użytych w gospodarstwie domowym podatnika. Przy wydzierżawionych posiadłościach gruntowych lub prawach, z temi posiadłościami związanych, za dochód uważa się rzeczywiście otrzymany czynsz dzierżawny wraz z wartością pieniężną wszelkich świadczeń ze strony dzierżawcy i korzyści zastrzeżonych na rzecz właściciela, po uwzględnieniu potrąceń, które wpływają na zmniejszenie czynszu dzierżawnego. Dochód z gruntów dzierżawionych ustala się w sposób, wskazany dla gruntów we własnym zarządzie, po potrąceniu jednak z tego dochodu czynszu dzierżawnego oraz

innych świadczeń w pieniądzu i w naturze, obciążających dzierżawcę na korzyść właściciela.

Przy obliczaniu ogólnego dochodu z gospodarstw rolnych poniżej 15 ha, położonych w odległości ponad 5 klm. od granicy miast z ludnością wyżej 100.000 mieszkańców, przyjmuje się dochód w wysokości, nie przekraczającej wartości 2 centnarów metrycznych żyta z 1 morga gruntu po cenach przeciętnych w 1922 r.

Za dochód z lasu uważa się czysty przychód, uzyskany z wyrębów i wszelkich użytków leśnych oraz wynagrodzenia, otrzymane za odstąpione osobom trzecim prawa użytkowania lasu.

Jeżeli wyręby skutecznia się w ilości, przewyższającej plan prawidłowego gospodarstwa lub naturalny przyrost lasu, to do ogólnego dochodu podatnika dolicza się tylko sumę, osiągniętą z wyrębu tej części lasu, która była przeznaczona do wyrębu według planu lub odpowiada naturalnemu przyrostowi.

Dochód, osiągnięty z wyrębu, przekraczającego ilość określoną w planie gospodarstwa leśnego lub ilość, odpowiadającą naturalnemu przyrostowi, podlega oddzielnemu opodatkowaniu w następujący sposób:

Cały czysty dochód, uzyskany z nadzwyczajnego wyrębu dzieli się na sześć równych części; jedną szóstą część dolicza się do ogólnego dochodu, zaś od dochodu z pozostałych pięciu szóstych części wymierza się podatek w stosunku procentowym, odpowiadającym podatkowi od ogólnego dochodu. Gdyby jednak ogólny dochód był mniejszy od dochodu, podlegającego podatkowi według skali art. 23, wówczas to od tych $\frac{5}{6}$ części dochodu wyznacza się stawkę podatkową w stosunku procentowym według 1 stopnia tejże skali.

Art. 16. Za dochód z budynków wynajętych uważa się rzeczywiście osiągnięty całoroczny czysty czynsz za domy, lokale, place, ogrody przy domach i t. p.

Za dochód z budynków, zajmowanych w całości lub w części przez samego właściciela, lub członków jego rodziny, tudzież z wszelkich bezpłatnych użytkowań budynków uważa się czystą wartość użytkowania, jaką budynek lub części tegoż stanowią ze względu na ich jakość i położenie oraz miejscowe stosunki najmu.

O ile posiadacz używa swego budynku lub części tegoż wyłącznie do celów własnego gospodarstwa rolnego, leśnego lub do celów przemysłowych, nie należy brać w rachubę wartości użytkowania ani przy obliczaniu dochodu, ani przy obliczaniu odnośnych kosztów produkcji.

Art. 17. Za dochód z przedsiębiorstw handlowych i przemysłowych oraz z wszelkiego rodzaju zajęć zawodowych i innych zatrudnień o celach zarobkowych uważa się różnicę między sumą przychodu, a sumą potrąceń stosownie do postanowień, zawartych w art. 6.

Art. 18. Za dochód z tantjem uważa się wszelkie wynagrodzenia procentowe, wypłacane osobom, nie biorącym stale czynnego udziału w zarządzie

przedsiębiorstwa, a należącym do składu zarządów, rad, komitetów nadzorczych i komisji rewizyjnych.

Art. 19. Za dochód z kapitałów pieniężnych i praw majątkowych uważa się: procenty od pożyczek, wkładów lub rachunków bieżących i od innych lokat pieniężnych; procenty od procentów i od innych nieotrzymanych w terminie sum; kary konwencjonalne za niezwrócony w terminie kapitał lub niezapłacony w terminie procent; procenty z interesów wekslowych oraz z innych zobowiązań pieniężnych, według których kapitał ma być zwrócony po upływie oznaczonego terminu w kwocie, przewyższającej pierwotną sumę tego kapitału; procenty od wszelkiego rodzaju papierów wartościowych; dywidendy od akcji i udziałów; wpływy pieniężne lub mające wartość pieniężną z wszelkiego rodzaju lokat kapitałowych; wreszcie renty i dochody z innych praw majątkowych.

Dochody z kapitałów podatnika, które są ulokowane na jego ruchomościach lub w jego handlu i przemyśle, uważa się za dochody osiągnięte z nieruchomości lub z przemysłu i handlu.

Przy ustalaniu dochodu z papierów wartościowych nie bierze się pod uwagę zmiany ich wartości kursowej z wyjątkiem papierów, będących w posiadaniu tych przedsiębiorstw, w których obroty papierami wartościowymi są przedmiotem interesu handlowego.

Art. 20. Za dochód z uposażeń służbowych, emerytur i z najemnej pracy uważa się wszelkiego rodzaju wynagrodzenia w pieniądzu lub naturze, jakie podatnik uzyskuje ze swego stosunku służbowego lub z tytułu najmu pracy łącznie ze wszystkimi dodatkami.

Art. 21. Za podlegający opodatkowaniu dochód osób prawnych, zarówno obowiązanych, jak i nieobowiązanych do publicznego składania rachunków, lecz prowadzących prawidłowe księgi handlowe, uważa się zyski bilansowe, wykazane w zatwierdzonym zamknięciu rachunkowym, sporządzonym zgodnie z postanowieniami art. 6, 8, 10 i 13, nie wyłączając kwot, rozdzielonych pomiędzy członków, wspólników, udziałowców i t. p. tytułem udziału w zyskach w postaci dywidend lub procentu.

Za zyski bilansowe uważa się również sumy, przeznaczone na umorzenie długów lub kapitału zakładowego, na ulepszenie lub rozszerzenie przedsiębiorstwa, jak również na utworzenie wszelkiego rodzaju funduszy rezerwowych, z wyjątkiem kwot odkładanych przez towarzystwa ubezpieczeniowe na wypłatę sum ubezpieczonych, a ponadto w towarzystwach na wzajemności opartych na zwroty premii dla członków ubezpieczonych.

Art. 22. Spółki firmowe i firmowo-komandytowe (jawne spółki handlowe i komandytowe) nie podlegają obciążeniu podatkiem dochodowym.

Dochód z tego rodzaju spółek opodatkowuje się odrębnie jako dochód poszczególnych uczestników.

Skala podatkowa.

Art. 23. Podatek dochodowy wymierza się według następującej skali:

L. p.	Wysokość dochodów w tysiącach marek	Stopa procentowa	Podatek w tysiącach marek
1.	ponad 2.000 do 2.600	2	52
2.	" 2.600 " 3.200	2,2	70,4
3.	" 3.200 " 3.800	2,4	91,2
4.	" 3.800 " 4.400	2,6	114,4
5.	" 4.400 " 5.000	2,8	140
6.	" 5.000 " 5.800	3	174
7.	" 5.800 " 6.600	3,2	211,2
8.	" 6.600 " 7.400	3,4	251,6
9.	" 7.400 " 8.200	3,6	295,2
10.	" 8.200 " 9.000	3,8	342
11.	" 9.000 " 10.000	4,1	410
12.	" 10.000 " 11.000	4,5	495
13.	" 11.000 " 12.000	4,9	588
14.	" 12.000 " 13.000	5,3	689
15.	" 13.000 " 14.000	5,7	798
16.	" 14.000 " 15.500	6,2	961
17.	" 15.500 " 17.000	6,7	1.139
18.	" 17.000 " 18.500	7,2	1.332
19.	" 18.500 " 20.000	7,7	1.540
20.	" 20.000 " 22.000	8,3	1.826
21.	" 22.000 " 24.000	8,9	2.136
22.	" 24.000 " 26.000	9,5	2.470
23.	" 26.000 " 28.000	9,9	2.772
24.	" 28.000 " 30.000	10,3	3.090
25.	" 30.000 " 32.000	10,7	3.424
26.	" 32.000 " 34.000	11,1	3.774
27.	" 34.000 " 36.000	11,5	4.140
28.	" 36.000 " 38.000	11,9	4.522
29.	" 38.000 " 40.000	12,3	4.920
30.	" 40.000 " 43.000	12,8	5.504
31.	" 43.000 " 46.000	13,3	6.118
32.	" 46.000 " 49.000	13,8	6.762
33.	" 49.000 " 52.000	14,4	7.488
34.	" 52.000 " 55.000	15	8.250
35.	" 55.000 " 58.000	15,6	9.048
36.	" 58.000 " 62.000	16,3	10.106
37.	" 62.000 " 66.000	17	11.220
38.	" 66.000 " 70.000	17,7	12.390
39.	" 70.000 " 75.000	18,5	13.875
40.	" 75.000 " 80.000	19,3	15.440
41.	" 80.000 " 85.000	20,1	17.085
42.	" 85.000 " 90.000	20,8	18.720
43.	" 90.000 " 95.000	21,5	20.425
44.	" 95.000 " 100.000	22,2	22.200
45.	" 100.000 " 105.000	22,9	24.045
46.	" 105.000 " 110.000	23,6	25.960
47.	" 110.000 " 115.000	24,3	27.945
48.	" 115.000 " 120.000	25	30.000

Przy dochodzie ponad 120.000.000 mk. podatek wynosi 30.000.000 mk. i oprócz tego 1.250.000 mk. od każdego pełnych 5.000.000 ponad 120.000.000 mk.

Do podatku dolicza się ponadto, o ile chodzi o dochody osób fizycznych i spadków nieobjętych:

ponad 120.000.000 mk. do 180.000.000 mk. —	1½%
" 180.000.000 " " 240.000.000 " —	2½%
" 240.000.000 " " 300.000.000 " —	4%

ponad 300.000.000 mk. do 360.000.000 mk.	— 5 ¹ / ₂ %
„ 360.000.000 „ „ 450.000.000 „	— 7%
„ 450.000.000 „ „ 720.000.000 „	— 9%
„ 720.000.000 „ „ 900.000.000 „	— 11%
„ 900.000.000 „ „ 1.200.000.000 „	— 13%
„ 1.200.000.000 „ „ „	— 15%

od całego podlegającego podatкови dochodu. Podatek jednak należy wymierzać w ten sposób, że z dochodu wyższego stopnia po potrąceniu podatku nigdy mniej nie ma pozostać, niż zostaje z najwyższego dochodu bezpośrednio niższego stopnia po potrąceniu podatku, na ten stopień przypadającego.

O ile z dochodu, ustalonego do wymiaru podatku, po potrąceniu przypadającej kwoty podatkowej pozostaje mniej, niż wynosi najwyższy dochód wolny od podatku, należy podatek wymierzyć i pobrać tylko w wysokości nadwyżki dochodu ponad tę najniższą granicę.

Do stawek państwowego podatku dochodowego nie mogą być ustanawiane dodatki na rzecz związków komunalnych.

Art. 24. Osoby, które osiągają dochód, określony w art. 18, a przekraczający 200.000 mk., opłacają obok podatku dochodowego, w myśl ogólnych postanowień niniejszej ustawy, specjalny podatek od tantjem w wysokości 50% stawki, przypadającej od otrzymanego z tantjem dochodu, według skali, podanej w art. 23 niniejszej ustawy, jednak nie mniej niż 26.000 mk.

Gdy jedna i ta sama osoba pobiera tantjemy w kilku instytucjach lub przedsiębiorstwach, wówczas podatek w myśl części pierwszej niniejszego artykułu, oblicza się osobno od każdej tantjemy, przekraczającej 200.000 mk.

Instytucje, wypłacające tantjemy osobom, nie pozostającym w stosunku służbowym z nimi, obowiązane są potrącać przy każdej wypłacie specjalny podatek od tantjem.

Specjalny podatek od tantjem należy potrącić przy wypłacie tantjem bez wymiaru. Kwoty, potrącone w ciągu miesiąca w sposób wyżej wymieniony, należy z reguły w ciągu dni 7 po upływie tego miesiąca wpłacić do właściwej kasy państwowej.

Zwyżki i zniżki podatkowe.

Art. 25. Stopę podatkową, podaną w art. 23, podwyższa się o 20% dla podatników nieżonatych lub niezamężnych, nie mających na utrzymaniu żadnego członka rodziny, lecz osiągających dochód ponad 5.000.000 mk.

Art. 26. O ile na utrzymaniu głowy rodziny, której dochód, podlegający opodatkowaniu, nie przekracza 10.000.000 mk., znajduje się więcej niż jeden członek rodziny, wówczas przypadającą stopę podatkową obniża się o dwa stopnie na każdego następnego członka rodziny.

Gdyby na podstawie ulgi, przyznanej w niniejszym artykule, wypadło zmniejszyć stopę podatkową poniżej pierwszego stopnia, następuje zupełne zwolnienie od podatku.

Art. 27. Za członów rodziny w myśl artykułów 25 i 26 uważa się: małżonków, dzieci ślubne, nie-

ślubne i przysposobione, krewnych męża i żony w linii wstępnej i zstępnej, rodzeństwo męża i żony, oraz dzieci i rodzeństwo tychże.

Art. 28. Nadzwyczajne okoliczności istotnie osłabiające siłę podatkową płatników, których roczny dochód, podlegający opodatkowaniu, nie przekracza 15.000.000 mk., mogą być podstawą do zmniejszenia podatku, najwyżej o trzy stopnie. Okoliczności te mogą być uwzględnione przez komisję szacunkową z urzędu lub na prośbę płatnika.

Przyznanie takiej ulgi może nastąpić niezależnie od zniżenia podatku na zasadach artykułu 26.

Miejsce opodatkowania.

Art. 29. Wymiar podatku dochodowego skutecznia się z reguły w tym okręgu szacunkowym, w którym podatnik w dniu 15 grudnia roku poprzedzającego rok podatkowy, ma siedzibę lub miejsce zamieszkania, albo, w braku tegoż, miejsce pobytu.

Jeżeli pod tym względem wchodzi w rachubę kilka okręgów szacunkowych, wymierza się podatek w tym okręgu, w którym znajdują się podległe podatкови źródła dochodu.

Jeżeli źródła dochodu znajdują się w kilku okręgach szacunkowych, wymierza się podatek w tym okręgu, w którym znajduje się większa część lub też główne źródło dochodu.

Postanowienia części drugiej i trzeciej niniejszego artykułu stosuje się również i w tym wypadku, jeżeli obowiązany do opłacania podatku ma siedzibę lub miejsce zamieszkania poza obszarem Rzeczypospolitej.

Naczelnny nadzór i organa wymierzające podatek.

Art. 30. Ogólny zarząd sprawami podatku dochodowego, oraz piecza nad ściśtem i jednolitem wykonywaniem przepisów i rozstrzyganie kwestji spornych co do stosowania tych przepisów należy do Ministra Skarbu.

Art. 31. Ustalenie dochodów, podlegających opodatkowaniu i wymiar podatku dochodowego należy w pierwszej instancji — do komisji szacunkowych, a w drugiej instancji — do komisji odwoławczych.

Ustalenie podlegającego podatкови zysku wszystkich towarzystw i zakładów, obowiązanych do publicznego składania rachunków i wymiar podatku tym towarzystwom i zakładom skuteczniąją władze skarbowe, wyznaczone przez Ministra Skarbu.

Art. 32. Ilość komisji szacunkowych, ich miejsce urzędowania, obszar działalności i organizację wewnętrzną określa Minister Skarbu.

Art. 33. Każda komisja szacunkowa podatku dochodowego składa się z przewodniczącego, którym jest naczelnik urzędu skarbowego lub jego zastępca, tudzież z 8 do 12 członków i tyluż zastępców, powołanych na okres trzechletni z grona płatników podatku dochodowego.

Czwartą część członków i zastępców wybierają rady miejskie w miejscu stałego urzędowania komisji, czwartą część sejmiki lub rady powiatowe,

resztę zaś mianuje dyrektor właściwej izby skarbowej, na wniosek naczelnika urzędu skarbowego.

O ile komisje szacunkowe obejmują wyłącznie okręgi miejskie, wybory połowy członków i zastępców do takich komisji skuteczniają jedynie Rady Miejskie, zaś drugą połowę mianuje dyrektor właściwej izby skarbowej, na wniosek naczelnika urzędu skarbowego.

Wybory i mianowania należy przeprowadzić w ten sposób, aby istniejące w każdym okręgu szacunkowym główne źródła dochodu o ile możliwości były równomiernie reprezentowane.

Art. 34. Jeżeli instytucje, powołane do wyboru członków i zastępców członków komisji szacunkowych, nie uczynią tego w terminie wyznaczonym, wówczas członków i ich zastępców mianuje władza skarbową II instancji.

Art. 35. Komisje odwoławcze dla spraw podatku dochodowego składają się z przewodniczącego w osobie dyrektora izby skarbowej lub jego zastępcy, trzech urzędników izby skarbowej z taką liczbą zastępców, mianowanych przez Ministra Skarbu i sześciu członków i tyluż zastępców, z których trzech wybiera na okres trzechletni rada wojewódzka w siedzibie komisji z pośród płatników podatku dochodowego w obrębie województwa, trzech zaś mianuje na okres trzechletni Minister Skarbu, na wniosek dyrektora izby skarbowej, z grona płatników podatku dochodowego w obrębie województwa.

Przy wyborze i mianowaniu członków i zastępców należy mieć na uwadze, aby wszystkie kategorie dochodów były o ile możliwości równomiernie reprezentowane.

Art. 36. Przewodniczący komisji kieruje czynnościami i jest odpowiedzialny za należyte stosowanie ustawy.

Z obrad i uchwał komisji spisuje się protokoły, które następnie podpisuje przewodniczący i przynajmniej dwóch obecnych na posiedzeniu członków.

Art. 37. Członkowie komisji odwoławczej i ich zastępcy nie mogą być równocześnie członkami komisji szacunkowej lub ich zastępcami.

Art. 38. Członkami komisji z pośród płatników podatku dochodowego mogą być jedynie osoby, posiadające pełnię praw cywilnych i politycznych.

Osoby, winne jednego z przekroczeń podatkowych z art. 97, 98 i 99 niniejszej ustawy, nie mogą być członkami komisji.

Art. 39. Mandat członka komisji gaśnie, gdy jego posiadacz traci prawo obieralności lub gdy przestaje być płatnikiem podatku dochodowego.

Art. 40. O każdym posiedzeniu komisji przewodniczący zawiadamia piśmiennie wszystkich członków komisji przynajmniej na trzy dni przed terminem posiedzenia. W ten sam sposób zaprasza się w razie potrzeby zastępców.

Do ważności uchwał komisji potrzeba, oprócz przewodniczącego, obecności przynajmniej połowy członków.

Jeżeli na pierwsze posiedzenie nie zjawi się zdolna do powzięcia uchwał ilość członków, wówczas

wyznacza się drugie posiedzenie z zastrzeżeniem, że na tem drugim posiedzeniu zapadną prawomocne uchwały, bez względu na ilość obecnych.

Gdyby na drugie posiedzenie nie zjawiło się przynajmniej dwóch członków, względnie zastępców, wówczas przewodniczący powołuje taką ilość członków z grona płatników.

Art. 41. Uchwały komisji zapadają bezwzględnie większością głosów obecnych członków.

Przewodniczący głosuje tylko w razie równości głosów.

Jeżeli przy głosowaniu nad wysokością pewnej cyfry nie można osiągnąć bezwzględnej większości głosów, to należy doliczać głosy za cyfrą najniekorzystniejszą dla podatnika tak długo do głosów za cyfrą najbliższą dla podatnika korzystniejszą, aż okaże się większość.

Art. 42. Przy obradach nad opodatkowaniem członków komisji, ich żon lub mężów oraz krewnych albo powinowatych w linii wstępnej lub zstępnej lub do trzeciego stopnia linii bocznej, jak również podczas obrad nad opodatkowaniem służbodawcy członka komisji, właściwy członek komisji nie bierze udziału w obradach i głosowaniu.

Członek komisji winien być wyłączony z obrad i głosowania również w tym wypadku, gdy jest współwłaścicielem lub uczestnikiem przedsiębiorstwa, którego dochód określa się, oraz gdy jest przedstawicielem lub pełnomocnikiem osób, których dochód ma być przedmiotem obrad.

Przewodniczący w podobnych wypadkach oddaje kierownictwo obrad swemu zastępcy lub jednemu z obecnych członków, wybranemu przez komisję.

Art. 43. Członkowie komisji, którzy nie są urzędnikami państwowymi, składają przed przystąpieniem do swych czynności uroczyste ślubowanie, że przy wykonywaniu funkcji swoich będą postępowali bezstronnie bez względu na osobę, według najlepszej wiedzy i sumienia i zachowają w najściślejszej tajemnicy wszystko to, o czem dowiedzą się podczas obrad w ogólności, a w szczególności o stosunkach majątkowych i dochodowych podatników.

Art. 44. Członkom komisji, którzy nie są urzędnikami państwowymi, zwraca się koszty podróży i wynagradza się stratę czasu, spowodowaną udziałem w posiedzeniach komisji.

Wysokość wynagrodzenia i kosztów podróży ustala Minister Skarbu.

Do urzędników państwowych stosują się pod tym względem ogólne przepisy o djetach i kosztach podróży.

Czynności wstępne do wymiaru.

Art. 45. Zajmujący mieszkania są obowiązani corocznie, najpóźniej do 1 stycznia, dostarczać właścicielom domów lub ich zastępcom (dzierżawcom domów lub zarządzającym nimi), za potwierdzeniem odbioru, wykazy osób, zamieszkałych w dniu 15-tym grudnia w ich mieszkaniach i mających samoistny dochód. W wykazach tych należy podać nazwisko, imię oraz rodzaj zawodu lub zajęcia z wymienieniem pracodawcy.

Art. 46. W terminie, oznaczonym w art. 45, głowy rodziny, obowiązane do opłaty podatku dochodowego, powinny przedłożyć właściwej komisji szacunkowej lub właścicielom domów, za potwierdzeniem odbioru, szczegółowy wykaz wszystkich będących na ich utrzymaniu członków rodziny, bez względu na miejsce zamieszkania lub pobytu tych członków, z wymienieniem ich nazwisk, imion i wieku.

Art. 47. Właściciele domów lub ich zastępcy powinni sporządzić imienne listy osób, zajmujących w dniu 15 grudnia w ich domu mieszkania lub też pomieszczenia, przeznaczone dla zakładów handlowych i przemysłowych, z oznaczeniem rocznego komornego lub wartości użytkowania, o ile te mieszkania i lokale są zajęte przez samego właściciela lub oddane do bezpłatnego użytku.

Zarówno listy imienne, jak wykazy, wspomniane w artykułach 45 i 46, powinny być złożone właściwej komisji szacunkowej najpóźniej do 15 stycznia roku podatkowego.

Art. 48. Przy pomocy materiałów, zebranych w sposób, opisany w art. 45 — 47, sporządza przewodniczący komisji szacunkowej listę imienną domniemanych płatników podatku dochodowego.

Postępowanie wymiarowe.

Art. 49. Wszystkie osoby fizyczne i prawne, których dochód w roku, poprzedzającym rok podatkowy, przewyższa granicę dochodu, nie podlegającego podatkowi, obowiązane są złożyć zeznania o dochodzie na przepisany formularz.

Wspomniane zeznania osoby fizyczne powinny składać najpóźniej do 1 marca, zaś osoby prawne najpóźniej do 1 maja roku podatkowego.

Na uzasadnioną prośbę osób fizycznych przewodniczący komisji uprawnieni są do zezwolenia na odroczenie terminu nie później, jak do 1 lipca roku podatkowego.

W zastępstwie osób fizycznych, które co do swego majątku pozostają pod władzą rodzicielską, pod opieką lub kuratelą, oraz w zastępstwie osób prawnych składają zeznania osoby, powołane do ich zastępowania.

Gdy zeznania nie złożono lub złożono je po terminie, wymiar podatku będzie uskuteczniiony na podstawie materiału, jakim władza rozporządza.

Osoby, których główny dochód płynie:

- a) z nieruchomości gruntowej, nie przekraczającej 30 ha;
- b) z przedsiębiorstwa handlowego, opłacającego zasadniczy podatek przemysłowy według IV i V kategorii wszędzie i według III kategorii w miejscowościach III i IV klasy;
- c) z zakładu przemysłowego lub warsztatu rzemieślniczego, wolnego od zasadniczego podatku przemysłowego, lub opłacającego ten podatek wedle VIII kategorii przedsiębiorstw przemysłowych;
- d) z domów mieszkalnych, składających się powyżej z czterech izb — są z reguły uwolnione od składania zeznań, a są do tego zobowiązane tylko wtedy, gdy otrzymają osobne wezwanie władzy po-

datkowej lub przewodniczącego komisji wymiarowej. Te osoby są jednak w każdym razie uprawnione do wniesienia zeznania.

Art. 50. Zeznania mogą być składane na piśmie albo ustnie do protokołu.

Zeznania pisemne powinny być składane bezpośrednio albo przesyłane pocztą do właściwych komisji szacunkowych lub organów, wymierzających podatek, albo do urzędów i instytucji, wskazanych przez Ministra Skarbu.

Przyjmowanie zeznań ustnych uskutecznia tylko właściwa władza skarbową I instancji.

Tego rodzaju zeznanie winno być podpisane przez zeznającego i odbierającego zeznanie.

Zeznania, zebrane przez urzędy i instytucje, mają być niezwłocznie przesyłane właściwemu organowi, wymierzającemu podatek.

Art. 51. Zeznania składa się z zapewnieniem, że wszystkie przytoczone w nich dane oznajmione zostały według najlepszej wiedzy i sumienia.

W zeznaniach powinny się mieścić następujące dane:

- 1) nazwisko, imię i zawód osoby fizycznej, względnie nazwa lub firma osoby prawnej;
- 2) miejsce zamieszkania, pobytu lub siedziba;
- 3) ogólna suma dochodu, osiągniętego osobno z każdego poszczególnego źródła w myśl art. 3, z odrębnym wykazaniem dochodu z nieruchomości i przedsiębiorstw, znajdujących się poza granicami okręgu szacunkowego, oraz z zaznaczeniem, które ze źródeł dochodu należą do podatnika osobiście, a które do członków rodziny, o ile ich dochody podlegają opodatkowaniu łącznie z dochodem podatnika;
- 4) odsetki od długów, podatki i inne obliczenia dopuszczalne według art. 10;
- 5) podpis podatnika.

Podatnik ma prawo przytoczyć w zeznaniu te wszystkie okoliczności, które uzasadniają niższą stawkę podatkową w myśl art. 26 i 28.

Art. 52. Gdy podatnik nie będzie mógł określić w pieniądzu tych części dochodu swego, które zostały pobrane w naturze, powinien w zeznaniu przytoczyć dane, na podstawie których komisja mogłaby oszacować te części jego dochodu.

Art. 53. W zeznaniach towarzystw, obowiązanych do publicznego składania rachunków, i innych osób prawnych zamiast danych, wyszczególnionych w ust. 3 i 4 art. 51 należy podać:

- 1) sumy, wydzielone na dywidendy od akcji i udziałów;
- 2) sumy, przeznaczone na rozszerzenie i rozwój przedsiębiorstwa oraz takie kwoty, które nie mogą być potrącone w myśl ust. 1 i 2 art. 8;
- 3) kapitał zakładowy.

Do zeznań tych należy dołączyć:

- 1) sprawozdanie roczne, które powinno zawierać bilans oraz rachunek zysków i strat;
- 2) odpis protokołu, zatwierdzającego sprawozdanie roczne;
- 3) odpis aktu organu rewizyjnego.

Art. 54. Zeznania i sprawozdania, złożone przez podatników, sprawdza właściwa władza skarbowa przy pomocy wszelkich posiadanych materiałów i wiadomości i ma w tym celu prawo przesłuchiwanie podatników, znawców (biegłych) i świadków.

Z przesłuchania podatników, świadków i znawców (biegłych), musi być sporządzony protokół i zapatrzony podpisami osób obecnych.

Osoby, które na mocy przepisów ustawy o post. sąd. są wyłączone od składania zeznań i wyrażania opinii w charakterze świadków lub znawców (biegłych), przesłuchiwane być nie mogą.

Znawcy (biegli) i świadkowie, wzywani w sprawach podatku dochodowego, mają prawo do wynagrodzenia według postanowień ustawy o postępowaniu sądowym.

Znawców (biegłych) należy powołać przede wszystkim z pośród osób, wskazanych przez zeznania zawodowe.

Art. 55. Wszystkie władze i urzędy państwowe i komunalne oraz ich organa wykonawcze, instytucje publiczne, kredytowe i prywatne są obowiązane na żądanie władz skarbowych bezpłatnie udzielać wszelkich danych i informacji, potrzebnych do ustalenia dochodu i wymiaru podatku.

W razie rzeczywistej trudności w dostarczaniu wspomnianych danych i informacji, powinny wyżej wymienione instytucje zezwalać na przejrzanie wszelkiego rodzaju aktów, ksiąg i dokumentów i innych zapisków, jak również na sporządzenie z nich wyciągów, niezbędnych do opodatkowania.

Art. 56. Celem sprawdzenia zeznań podatnika o dochodzie z nieruchomości lub przedsiębiorstw, znajdujących się poza granicami tego okręgu, gdzie uskutecznia się wymiar podatku, władza skarbowa i przewodniczący komisji korzystają z dochodzeń, przeprowadzonych przez władze skarbowe tego okręgu, gdzie się znajdują nieruchomości lub przedsiębiorstwa.

Art. 57. W razie wątpliwości co do dokładności i prawdziwości zeznań, właściwy organ, wymierzający podatek, przedstawia je podatnikowi, żąda wyjaśnień i uzupełnień, dowodów pisemnych lub ustnych, jak również przedłożenia ksiąg handlowych i gospodarczych, do czego wyznacza płatnikom termin najmniej dwutygodniowy.

Art. 58. Każdy jest obowiązany na wezwanie władzy lub komisji udzielić wszelkich wyjaśnień i informacji w przedmiocie opodatkowania jego i innych osób oraz zeznawać jako świadek lub znawca (biegły) na ściśle określone okoliczności.

Art. 59. Na poparcie swych zeznań podatnicy mogą składać wszelkie dowody pisemne, powoływać na koszt własny świadków i znawców (biegłych), celem stwierdzenia ściśle określonych okoliczności, oraz przedkładać do przejrzania księgi handlowe lub gospodarcze.

Art. 60. Świadkowie i znawcy (biegli) mogą być zaprzysiężeni, za pośrednictwem sądu, na wniosek władzy skarbowej lub komisji, oraz na prośbę podatnika.

Art. 61. W celu sprawdzenia zeznań przewodniczący komisji lub uprawniony przez niego zastępca mają prawo w razie potrzeby dokonać oględzin zakładów, składów i innych lokalów, jak również wszelkich nieruchomości, należących do podatnika.

Oględziny mieszkań prywatnych mogą być dokonywane tylko na życzenie lub za zgodą właścicieli mieszkań.

Art. 62. Podstawa obliczania dochodu nie może być przyjęta odmiennie od złożonego zeznania, jeżeli przedtem nie dano płatnikowi sposobności do udzielenia wyjaśnień władzy, wymierzającej podatek.

O ile jednak podatnik nie złoży w terminie żądanych wyjaśnień, lub o ile przedstawione przezeń wyjaśnienia nie usuną wątpliwości co do prawdziwości i dokładności złożonych zeznań, wówczas, bez względu na złożone zeznanie, komisja przy ustalaniu dochodu powinna się kierować danymi, jakimi rozporządza.

Art. 63. O ile komisja uzna dane, jakimi rozporządza, za niedostateczne do obliczenia wysokości dochodu, może ustalić ogólny dochód, podlegający podatkowi na podstawie zewnętrznych oznak, świadczących o wydatkach domowych i osobistych podatnika oraz o jego ogólnym ekonomicznym położeniu. Te oznaki zewnętrzne komisja powinna szczegółowo przytoczyć w swojej uchwale.

Art. 64. Na podstawie przeprowadzonych obrad komisja uchwała dla każdego podatnika wysokość i stopień dochodu, oraz przypadającą stopę podatkową.

Nakazy płatnicze.

Art. 65. Nakazy płatnicze ze wskazaniem wysokości opodatkowanego dochodu, przypadającej kwoty podatku, terminów płatności, oraz ze wskazaniem służących podatnikowi środków obrony prawnej powinny być rozesłane przez przewodniczącego komisji szacunkowej najpóźniej do 1 października roku podatkowego.

Nakazy zaś płatnicze dla towarzystw i zakładów, obowiązanych do publicznego składania rachunków, rozsyła władza skarbowa w miarę uskutecznienia wymiarów.

Odwwołanie.

Art. 66. Podatnikowi służy prawo przeglądu w kancelarii komisji szacunkowej aktów, dotyczących opodatkowania jego osoby.

W tym wypadku, gdy suma dochodu podana przez podatnika w zeznaniu została przez komisję zmieniona lub płatnik zamierza wnieść odwołanie przeciw wymiarowi podatku, komisja szacunkowa obowiązana jest na prośbę pisemną podatnika udzielić mu na jego koszt—w terminie tygodniowym od dnia zgłoszenia prośby—odpisu uchwały swej w przedmiocie określenia dochodu i obliczenia podatku, jak również odpisów protokołów, zawierających zeznania świadków i znawców (biegłych).

Art. 67. Odwołania przeciw uchwałom komisji szacunkowych mogą być przez podatników wnoszone

do komisji odwoławczej, za pośrednictwem Komisji szacunkowej, w ciągu 30 dni od daty doręczenia nakazu płatniczego.

W postępowaniu odwoławczym płatnicy korzystają z tych samych praw, jak w postępowaniu wymiarowym.

Gdy podatnik wyrazi życzenie złożenia ustnych wyjaśnień w celu uzasadnienia podniesionych w odwołaniu zarzutów, należy go zawiadomić o dniu posiedzenia komisji przynajmniej na osiem dni przed rozpoczęciem tegoż posiedzenia.

Odwołanie nie wstrzymuje obowiązku uiszczenia podatku.

Art. 68. Przeciw uchwałom komisji szacunkowej służy przewodniczącemu komisji prawo zgłoszenia protestu w terminie dwutygodniowym od dnia powzięcia uchwały.

Odpis protestu należy równocześnie przesłać płatnikowi, który ma prawo wnieść odpowiedź w terminie 14-dniowym od dnia doręczenia.

Protest przewodniczącego powinien być przedłożony w terminie 30-dniowym od dnia doręczenia odpisu, w drugiej części niniejszego artykułu wymienionego, właściwej komisji odwoławczej do rozpatrzenia i rozstrzygnięcia.

Art. 69. Przewodniczący komisji szacunkowej rozpatruje odwołania, w razie potrzeby sprawdza konkretne zarzuty, przedstawione dowody i przeprowadza uzupełniające dochodzenia, jak również usuwa wadliwości postępowania i przedstawia odwołania z aktami i wyjaśnieniami komisji odwoławczej.

Art. 70. Towarzystwom i zakładom, obowiązującym do publicznego składania rachunków, służy prawo odwołania się przeciwko wymiarom podatku do władzy skarbowej II instancji, za pośrednictwem władzy wymierzającej podatek, w terminie 30-dniowym od dnia doręczenia nakazu płatniczego.

Art. 71. Komisjom szacunkowym przysługuje prawo rozstrzygania odwołań własną władzą w tych wypadkach, gdy komisja, zgodnie z wnioskiem przewodniczącego, uzna, że odwołanie należy w całej rozciągłości uwzględnić, lub gdy częściowe uwzględnienie odwołania pociąga za sobą obniżenie podatku w kwocie, nie przekraczającej 50.000 mk.

We wszystkich innych wypadkach przedstawia się odwołania w terminie 30-dniowym od dnia ich złożenia komisji odwoławczej do rozstrzygnięcia.

Jeżeli płatnik nie zadowolni się uchwałą komisji szacunkowej, uwzględniającej jego odwołanie częściowe w myśl części 1 niniejszego artykułu, może zażądać, ażeby jego odwołanie zostało rozpatrzone i rozstrzygnięte przez komisję odwoławczą.

Art. 72. Przy badaniu odwołań komisja odwoławcza i jej przewodniczący korzystają w celu dokładnego ustalenia dochodu z tych samych praw, jakie służą komisji szacunkowej i jej przewodniczącemu.

Art. 73. Komisja odwoławcza lub skarbowa władza odwoławcza może wydać orzeczenie również i na spóźnione odwołania, jeżeli przekroczenie ter-

minu nastąpiło z ważnych powodów, przez płatnika uzasadnionych.

Przeciw odmownemu załatwieniu z powodu przekroczenia terminu niema dalszego odwołania.

Początek i koniec obowiązku podatkowego.

Zmiany w ciągu roku podatkowego.

Art. 74. Obowiązek podatkowy dla osób fizycznych i prawnych rozpoczyna się z reguły od najbliższego roku po nastaniu stosunków, uzasadniających obowiązek podatkowy.

Natomiast osoby fizyczne i prawne, które mieszkały lub miały siedzibę poza obszarem Rzeczypospolitej i nie pobierały żadnych dochodów ze źródeł, na obszarze tym się znajdujących, a otworzyły w Polsce przedsiębiorstwo, obrały sobie w Polsce miejsce zamieszkania lub siedzibę, albo przybyły do Polski dla zarobku i osiągają dochody, podlegające opodatkowaniu, podlegają obowiązkowi podatkowemu z początkiem najbliższego miesiąca po zajściu wyżej wymienionych wydarzeń.

Art. 75. Przy wymiarze podatku za rok pierwszy dla wymienionych w części drugiej art. 74 osób fizycznych i prawnych, z wyjątkiem obowiązanych do publicznego składania rachunków, przyjmuje się za podstawę dochód, spodziewany w ciągu pełnych miesięcy, pozostałych do końca tego roku.

Z dochodu, obliczonego w stosunku do całego roku, określa się odpowiednią stawkę podatkową. Podatek wynosi tyle 12-tych części tej stawki, ile pełnych miesięcy pozostało do końca roku, wymiar zaś podatku w roku następnym uskutecznia się od dochodu, obliczonego w ten sposób za cały rok.

Art. 76. Nowopowstające na obszarze Rzeczypospolitej towarzystwa i zakłady, obowiązane do publicznego składania rachunków, podlegają opodatkowaniu po złożeniu pierwszego sprawozdania, na mocy którego wymierza się podatek zarówno za pierwszy, jak za drugi rok podatkowy od czasu ich powstania.

Podatek oblicza się w sposób, wskazany w art. 75.

Art. 77. Osoby, wymienione w części drugiej art. 74, powinny w ciągu dni czterestu po zajściu wydarzenia, uzasadniającego ich obowiązek podatkowy, złożyć pierwsze zeznanie, w którym należy podać dochód, spodziewany do końca roku.

Nowopowstające zaś towarzystwa i zakłady, obowiązane do publicznego składania rachunków (art. 76), powinny w terminie miesięcznym po zatwierdzeniu pierwszego zamknięcia rachunkowego złożyć zeznanie w sposób, podany w art. 53.

Art. 78. Dla osób, wymienionych w części drugiej art. 74 gaśnie obowiązek podatkowy z powodu śmierci, wyprowadzenia się z obszaru Rzeczypospolitej i utraty dochodów na tym obszarze z końcem tego miesiąca, w którym wydarzenia te zaszły.

W tych wypadkach należy umorzyć podatek, począwszy od bezpośrednio następującego miesiąca kalendarzowego.

Jeżeli jednak skutek śmierci podatnika osiągnięty przez niego dochód nie gaśnie całkiem, wówczas masa spadkowa odpowiada za wymierzony temuż podatek, po umorzeniu kwoty, przypadającej za pozostałą część roku podatkowego, a ciężącej na dochodzie ze źródeł wygasłych wraz ze śmiercią podatnika, z uwzględnieniem odliczeń w stosunku pozostałego dochodu do wygasłej części tegoż dochodu.

Art. 79. W razie zaniechania działalności w ciągu roku podatkowego przez towarzystwa i zakłady, wspomniane w art. 76, następuje umorzenie podatku, począwszy od następnego miesiąca po zaniechaniu.

Art. 80. Zastosowanie przepisów części pierwszej art. 78 i art. 79, w wypadkach tam omówionych, z wyjątkiem śmierci, może nastąpić tylko na prośbę, wniesoną do przewodniczącego właściwej komisji szacunkowej, względnie władzy skarbowej, w przeciągu dni 14 od nastąpienia tych wypadków.

W razie śmierci podatnika powinni spadkobiercy wnieść doniesienie w przeciągu 3 miesięcy wówczas, gdy domagają się zniżenia podatku w myśl części drugiej art. 78.

Art. 81. Wymiary podatku dla osób, wymienionych w części drugiej art. 74, z wyjątkiem towarzystw i zakładów, obowiązanych do publicznego składania rachunków, jako też umorzenie lub zniżenie podatku w myśl art. 78 uskutecznią przewodniczący komisji szacunkowej; wymiary dla nowopowstałych towarzystw i zakładów, obowiązanych do publicznego składania rachunków, uskutecznią władze skarbowe, wyznaczone w myśl części drugiej art. 31.

Przeciw dokonany w ten sposób wymiarom mogą być wnoszone odwołania wedle art. 67—70.

Art. 82. Zmiany, jakie zachodzą w ciągu roku podatkowego w wysokości dochodu lub we wszystkich innych stosunkach podatnika, nie wpływają na zmianę podatku za odnośny rok podatkowy, z wyjątkiem wypadków, przewidzianych w art. 78 i 79.

Jeżeli jednak skutek nieszczęśliwych okoliczności lub nadzwyczajnych wydarzeń zdolność płatnicza osoby fizycznej znacznie osłabła, komisja szacunkowa może na prośbę podatnika, wniesioną najpóźniej do końca roku podatkowego, umorzyć odpowiednią część wymierzonego podatku, gdy uzna, że podatnik tej ulgi potrzebuje.

Art. 83. Osoby, które przy wymiarze podatku opuszczono, lub które przy pierwotnym wymiarze niewłaściwie uwolniono od podatku, albo co do których wymiar skutek później ujawnionych okoliczności okaże się za niski, powinny być pociągnięte do podatku dodatkowo za cały czas ubiegły, lecz nie więcej niż za pięć lat, bezpośrednio poprzedzających rok, w którym stwierdzono te okoliczności.

W razie śmierci podatnika odpowiedzialność za należność podatkową obciąża masę spadkową lub spadkobierców, tych ostatnich jednak tylko do wysokości ich udziałów w spadku.

Art. 84. W razie niemożności ściągnięcia podatku od głowy rodziny, każdy z członków rodziny, którego dochód doliczono w myśl art. 11 do docho-

du głowy rodziny, jest odpowiedzialny za tę część podatku, która przypada stosunkowo na jego dochód.

Obejmujący majątek osoby prawnej jest obowiązany uiścić podatek dochodowy poprzednika wraz z ewentualną zaległością.

Terminy płatności.

Art. 85. W terminie, oznaczonym w art. 49 niniejszej ustawy, należy zapłacić w kasie skarbowej lub za pośrednictwem Pocztovej Kasy Oszczędności połowę podatku, przypadającego według skali art. 23 niniejszej ustawy od wykazanego w zeznaniu dochodu i dowód uskutecznionej zapłaty w oryginale lub w odpisie, przez płatnika podpisanym, dołączyć do zeznania. Termin płatności reszty podatku ustanawia się na dzień 1 listopada roku podatkowego.

Płatnicy, wymienieni w ostatniej części art. 49 niniejszej ustawy, winni zapłacić w powyższy sposób połowę podatku najpóźniej w ciągu 30 dni po otrzymaniu wezwania władzy podatkowej lub przewodniczącego komisji wymiarowej do złożenia zeznania.

Art. 86. Podatnicy, którym nakazy płatnicze zostały doręczone po 15 października, powinni uiścić cały podatek w ciągu 30 dni po dniu doręczenia nakazu płatniczego.

Art. 87. Podatnicy, wymienieni w części drugiej art. 74 i art. 76, powinni zapłacić wymierzony podatek w ciągu dwóch tygodni od dnia doręczenia nakazu płatniczego.

Wykładnik cen hurtowych.

Art. 88. Jeżeli przeciętne ceny hurtowe w Państwie w pierwszej połowie roku podatkowego będą wyższe od przeciętnych cen hurtowych w roku, poprzedzającym rok podatkowy, wówczas podatek dochodowy, wymierzony na podstawie przepisów działu I niniejszej ustawy, winien być 1 listopada roku podatkowego, względnie w terminie, oznaczonym w art. 86 i 87 niniejszej ustawy zapłacony w takiej wysokości, jaka wypadnie z pomnożenia tego podatku przez wykładnik wyrażający wzrost przeciętnych cen hurtowych w pierwszej połowie roku podatkowego w porównaniu z przeciętnymi cenami hurtowymi w roku, poprzedzającym rok podatkowy.

Wykładnik, o którym mowa w części pierwszej niniejszego artykułu, ustala Minister Skarbu w miesiącu lipcu roku podatkowego na podstawie danych, dostarczonych przez Główny Urząd Statystyczny. Wykładnik winien być wyrażony w liczbie całej lub co najwyżej z jednym znakiem dziesiętnym.

Art. 89. Postanowienia art. 88 niniejszej ustawy nie mają zastosowania do kwot podatku, przypadających na rok podatkowy i w tymże roku wpłaconych przed upływem ustawowego terminu, wyznaczonego do składania zeznań, względnie przed upływem trzydziestodniowego terminu, wymienionego w ostatniej części art. 85 niniejszej ustawy.

Kary za zwłokę i egzekucja.

Art. 90. Jeżeli uiszczenie podatku nie nastąpi w terminie płatności, to od nieuiszczonej kwoty będą

pobierane kary za zwłokę w wysokości 10⁰/₀ miesięcznie. Za niezapłacenie należności podatkowej w terminie, oznaczonym w art. 49, względnie w części drugiej art. 85 niniejszej ustawy, kary w razie niezłożenia zeznania będą obliczone i pobrane od pełnej kwoty wymierzonego podatku.

Art. 91. Zaległy podatek dochodowy ściągają skarbowe organa egzekucyjne na podstawie obowiązujących przepisów.

Postanowienia karne.

Art. 92. Kto nie złoży w terminie wiadomości przepisanych w art. 45—47 ulegnie grzywnie, w wysokości od 400 mk. do 40.000 mk.

Art. 93. Kto, mimo publicznego wezwania władzy skarbowej, nie złoży w terminie wyznaczonym zeznania o dochodzie, wymaganego w myśl art. 49 i 77, albo przedstawi w zeznaniu niepełne dane wbrew postanowieniom art. 51, ustępy 1, 2, 3 i 5 i art. 53, ustępy 1—3, albo też nie przedstawi przy zeznaniu załączników wymaganych w art. 53, ulegnie grzywnie od 800 mk. do 80.000 mk.

Art. 94. Kto po otrzymaniu od władzy skarbowej wezwania lub ponaglenia nie dostarczy danych w myśl art. 45—47, albo nie złoży w terminie zeznań, wymienionych w art. 49, 51, 53 i 77 albo przedstawi niepełne dane w zeznaniu wbrew ustępom 1—3 i 5 art. 51 i ustępom 1—3 art. 53, albo nie dołączy danych, wskazanych w części drugiej art. 53, ulegnie grzywnie od 1200 mk. do 120.000 mk. W razie nieuczynienia zadość dalszym wezwaniom lub ponagleniom mogą być nakładane grzywny do wysokości 1.200.000 mk., które mogą być powtarzane.

Art. 95. Kto naruszy przepisy art. 55 i 58 niniejszej ustawy, ulegnie grzywnie od 1200 do 120.000 mk.

Art. 96. Grzywny wymienione w art. 92—95 nie mogą być, w razie niemożności ich ściągnięcia, zamieniane na karę pozbawienia wolności.

Art. 97. Kto świadomie, w celu uchylenia od ustawowej powinności podatkowej osoby własnej lub przez siebie zastępowanej, złoży nieprawdziwe zeznania lub wyjaśnienia, które przyczynić się mogą do udaremnienia wymiaru, lub uszczuplenia ustawowo należącego się podatku, niezależnie od obowiązku dopłaty należności podatkowej i o ile nie zagraża kara surowsza w myśl powszechnej ustawy karnej—ulegnie karze pieniężnej od jednokrotnej do dwudziestokrotnej sumy nie wymierzonego, uszczuplonego lub narzonego na jedno i drugie podatku, albo w drodze sądowej karze pozbawienia wolności do 1 roku (art. 100 część 6).

Art. 98. Kto, jako urzędnik albo funkcjonariusz publiczny, członek komisji lub znawca (biegły), wyjawia bez upoważnienia wiadomości o stosunkach majątkowych lub dochodowych, o których dowiedział się z powodu udziału w postępowaniu podatkowym, o ile nie podlega surowszemu ukaraniu wedle obowiązujących w poszczególnych dzielnicach ustaw karnych, ulegnie karze pieniężnej od 2.000 mk. do

400.000 mk. lub karze pozbawienia wolności do 6 tygodni.

Art. 99. Kto, jako znawca (biegły) lub świadek, złoży władzy skarbowej świadomie nieprawdziwe zeznanie lub świadectwo w zamiarze udaremnienia wymiaru podatku lub spowodowania mylnego obliczenia tegoż podatku, ulegnie karze pieniężnej od 20.000 mk. do 4.000.000 mk. lub karze pozbawienia wolności do 6 miesięcy.

Art. 100. Grzywny, wymienione w art. 92—95, oraz kary pieniężne, określone w art. 97 niniejszej ustawy nakładają te komisje podatku dochodowego lub władze skarbowe, które ujawniły odnośne przekroczenia.

O orzeczeniach, skazujących na grzywnę lub karę pieniężną, zawiadamia obwinionego przewodniczący komisji lub władza skarbowa.

Przeciw wydanemu przez komisję orzeczeniu o grzywnie, dotyczącemu przekroczeń z art. 92—95, można w ciągu 4 tygodni od dnia doręczenia wnieść odwołanie, za pośrednictwem właściwej komisji, do komisji odwoławczej, a w wypadkach, gdy ta ostatnia nałożyła grzywny w I instancji, do Ministerstwa Skarbu. W tym samym terminie wnosi się odwołanie przeciw grzywnom, nałożonym przez władzę skarbową, za pośrednictwem tejże władzy, do władzy skarbowej II instancji.

Orzeczenie instancji odwoławczej jest ostateczne.

Przeciwko orzeczeniom karnym, dotyczącym przestępstw z art. 97 odwołanie jest niedopuszczalne.

Natomiast, jeżeli nałożona kara pieniężna nie zostanie uiszczona dobrowolnie w ciągu czterech tygodni od dnia doręczenia obwinionemu orzeczenia, wówczas właściwa komisja lub władza skarbowa przekazuje sprawę sądom, o czym należy uprzedzić obwinionego równocześnie z zakomunikowaniem mu orzeczenia o karze pieniężnej.

Art. 101. Za grzywny i kary pieniężne, nałożone na pełnomocnika w drodze administracyjno-skarbowej, odpowiada mocodawca z nim solidarnie.

Art. 102. Publiczne władze i urzędy, winne przekroczenia niniejszej ustawy, odpowiadają według ogólnie obowiązujących przepisów organizacyjnych, względnie służbowych.

Art. 103. Winni kilku przekroczeń niniejszej ustawy podlegają karze za każde z tych przekroczeń z osobna.

Art. 104. Wykonanie orzeczeń o grzywnie odraża się aż do rozstrzygnięcia wniesionego odwołania; wszakże komisja, względnie władza skarbowa, może zarządzić zabezpieczenie nałożonej grzywny na majątku obwinionego zaraz po wydaniu orzeczenia.

Bliższe postanowienia o sposobie zabezpieczenia grzywien wyda Minister Skarbu.

Art. 105. Orzecznictwo w sprawach o przestępstwa, przewidziane w art. 98 i 99 oraz w art. 97 w wypadku z art. 100, część ostatnia niniejszej ustawy, należy do sądów zwyczajnych. Wdrożenie dochodzenia karnego nastąpić może na wniosek władzy skarbowej, komisji lub osoby zainteresowanej.

Przez karę pozbawienia wolności należy rozumieć areszt (art. 21 ros. k. k. z 1903 r., par. 18 niem. u. k. z 1871 r. i par. 244 austr. u. k. z 1852 r.), o ile orzeczono karę nie przenoszącą 6 tygodni pozbawienia wolności, zresztą zaś w byłych dzielnicach rosyjskiej i niemieckiej — więzienie (art. 3 ust. 3 przep. przech. do ros. kod. karn. z 7 sierpnia 1917 r. i § 16 niem. u. k. z 1871 r.), zaś w byłej dzielnicy austriackiej ścisły areszt (§ 245 austr. u. k. z 1852).

W byłej dzielnicy austriackiej przestępstwa niniejszej ustawy, zagrożone karą pozbawienia wolności powyżej 3 miesięcy, są występkami, zresztą zaś przekroczeniami.

Grzywny, orzeczone przez sądy, w razie niemożności ich ściągnięcia, ulegną, według uznania sędziego, zamianie na kary pozbawienia wolności, nie przekraczające atoli najwyższego ich wymiaru, za dane przestępstwo przewidzianego.

W byłej dzielnicy austriackiej odwołanie od wymiaru kary jest dopuszczalne bez względu na to, czy nadzwyczajne złagodzenie kary nastąpiło lub nie nastąpiło.

Art. 106. Grzywny, oraz kary pieniężne, nałożone za przekroczenia lub przestępstwa w art. 92—99, wpływają na rzecz Skarbu.

Art. 107. Grzywny, nałożone na podstawie art. 92 — 95, należy umorzyć, o ile płatnik wykaże, że spełnieniu włożonych na niego obowiązków przeszkodziła ważna przyczyna, jako to: ciężka choroba, pozbawienie wolności lub inny wypadek siły wyższej.

Art. 108. Odpowiedzialność za naruszenie przepisów art. 92 — 99 gaśnie w przeciągu 5 lat po upływie tego roku podatkowego, w którym dopuszczono się naruszenia przepisów.

Karygodność czynu, wymienionego w art. 97 gaśnie również, gdy winny sprostuje lub uzupełni swoje zeznania u właściwej władzy, zanim otrzyma pierwsze wezwanie w celu przesłuchania go, jako obwinionego, lub orzeczenie o karze pieniężnej, lub urzędowe zawiadomienie, że przeciw niemu wpłynęło doniesienie.

Art. 109. Gdy naruszenie przepisów niniejszej ustawy wyjdzie na jaw po śmierci osoby winnej naruszenia, lub gdy osoba winna zmarła przed uprawomocnieniem się orzeczenia o nałożeniu kary, wówczas postępowanie umarza się.

DZIAŁ II.

Opodatkowanie dochodów z uposażeń służbowych, emerytur i wynagrodzeń za najemną pracę.

Art. 110. Wszelkie dochody z uposażeń służbowych, emerytur i wynagrodzeń za najemną pracę (art. 3 ustęp 6), przewyższające 2.000.000 marek, podlegają podatkowi dochodowemu na zasadzie przepisów działu II niniejszej ustawy.

Art. 111. Za podstawę podatku przyjmuje się wysokość uposażeń, względnie wynagrodzeń bieżących, otrzymywanych zarówno w pieniądzu, jak i w naturze, obliczoną w stosunku rocznym.

Dochody te opodatkowuje się w całości, nie stosuje się do nich odliczeń z art. 10, tudzież niżek

i zwyczaj podatkowych z art. 25, 26 i 28 ustawy niniejszej.

Wartość pieniężną dochodów w naturze oblicza się podług ceny w dniu 1 stycznia roku podatkowego.

Art. 112. Podatek pobiera się drogą potrącenia przy każdej wypłacie — a mianowicie: od wynagrodzeń, których wysokość, obliczona w stosunku rocznym, wynosi:

W t y s i ą c a c h m a r e k :					
ponad	2.000	mk. do	2.400	mk. potrąca się	0,3 ⁰ / ₀
"	2.400	" "	3.000	" "	0,4 ⁰ / ₀
"	3.000	" "	3.600	" "	0,5 ⁰ / ₀
"	3.600	" "	4.800	" "	0,7 ⁰ / ₀
"	4.800	" "	7.200	" "	0,9 ⁰ / ₀
"	7.200	" "	9.600	" "	1,1 ⁰ / ₀
"	9.600	" "	12.000	" "	1,4 ⁰ / ₀
"	12.000	" "	15.600	" "	1,7 ⁰ / ₀
"	15.600	" "	19.200	" "	2 ⁰ / ₀
"	19.200	" "	22.800	" "	2,5 ⁰ / ₀
"	22.800	" "	26.400	" "	3 ⁰ / ₀
"	26.400	" "	30.000	" "	3,5 ⁰ / ₀
"	30.000	" "	34.000	" "	4,5 ⁰ / ₀
"	34.000	" "	38.000	" "	5,5 ⁰ / ₀
"	38.000	" "	42.000	" "	7 ⁰ / ₀
"	42.000	" "	46.000	" "	8,5 ⁰ / ₀
"	46.000	" "	50.000	" "	10 ⁰ / ₀
"	50.000	" "	52.000	" "	11,5 ⁰ / ₀

Do uposażeń, przekraczających 52.000.000 mk., stosuje się podaną w skali art. 23 niniejszej ustawy stopę procentową, obniżoną o 2⁰/₀.

Stopę procentową podatku ustala się przy każdorazowej powtarzającej się wypłacie, przyjmując tę wypłatę za podstawę do obliczenia rocznej cyfry dochodu.

W celu ustalenia stopy procentowej przy wypłacie jednorazowych wynagrodzeń dolicza się je do sumy ostatniego perjurycznego wynagrodzenia, obliczonej w stosunku rocznym.

Art. 113. W sposób, wskazany w art. 88 niniejszej ustawy, Minister Skarbu ustala na każdy kwartał kalendarzowy, poczynając od drugiego kwartału 1923 r., wykładnik, wynikający z porównania przeciętnych cen drugiego miesiąca poprzedniego kwartału kalendarzowego z przeciętnymi cenami w styczniu 1923 roku.

Przez tak ustalony wykładnik winny być pomnożone na każdy następny kwartał kalendarzowy kwoty, zakreślające granice dochodu dla oznaczenia stopy procentowej podatku od uposażeń, emerytur i wynagrodzeń za najemną pracę zarówno w skali art. 112, jak w skali art. 23 niniejszej ustawy. Równocześnie ulega odpowiedniemu powiększeniu kwota 2.000.000 mk., oznaczona w art. 110 niniejszej ustawy.

Tak powiększone kwoty będą w każdym poszczególnym kwartale kalendarzowym miarodajne do ustalenia wysokości potrąceń w myśl przepisów art. 112 niniejszej ustawy.

Art. 114. Obowiązek potrącania podatku ciąży na władzach, urzędach, jakoteż na instytucjach i przedsiębiorstwach i w ogóle, na służbodawcach, wypłacających wszelkiego rodzaju wynagrodzenia.

Potrącone w ciągu miesiąca kwoty należy w terminie do dnia 14 po upływie tegoż miesiąca wpłacić do właściwej kasy skarbowej z załączeniem wykazu potrąceń, sporządzonego według przepisanej wzoru, względnie odpisu listy płacy, zawierającej dane, niezbędne do sprawdzania prawidłowości dokonanych potrąceń.

Wykaz ten, względnie odpis listy płacy, po uwiarygodnieniu na nim przyjętej sumy, oraz daty przyjęcia, kasa skarbowa przesyła do właściwej władzy podatkowej I instancji.

Art. 115. Wymiar podatku przez władzę podatkową z reguły nie ma miejsca. Wyjątek zachodzi wówczas, gdy służbodawca albo nie wpłacił podatku wcale albo wpłacił za mało. W tych wypadkach władza podatkowa I instancji uskutecznia wymiar podatku. Od wymiaru służbodawca może odwołać się do izby skarbowej w ciągu dni 30 od dnia doręczenia mu wezwania.

Odwołanie nie wstrzymuje egzekucji.

Kwoty niewpłaconego w terminie podatku będą przymusowo ściągnięte od osób, wymienionych w części pierwszej art. 114 niniejszej ustawy, wraz z odsetkami za zwłokę w wysokości 2°/o miesięcznie i z kosztami egzekucyjnymi.

Art. 116. Dla stwierdzenia obowiązku potrącenia podatku oraz dla sprawdzenia, czy potrącenia podatku są uskutecznione prawidłowo i we właściwym czasie, władzom skarbowym przysługuje prawo delegowania urzędników do instytucji i osób, wymienionych w art. 114 część pierwsza niniejszej ustawy, celem przejrzania i sporządzenia wyciągów z list płacy, umów i innych dokumentów, odnoszących się do najmu pracowników, względnie zbadania dokonanych wypłat.

Delegowani urzędnicy korzystają z uprawnień, przewidzianych w art. 61 niniejszej ustawy.

Art. 117. Na nieprawidłowe potrącenia podatku przez służbodawców pracownicy mogą wnosić zażalenia w terminie do dnia 30 od daty potrącenia do właściwej władzy podatkowej I instancji.

Od decyzji władzy podatkowej I instancji służy pracownikom odwołanie w trybie, określonym w art. 115 niniejszej ustawy.

Art. 118. Służbodawca, który nie spełni obowiązku wpłaty podatku w myśl art. 114, ulegnie grzywnie w myśl przepisów art. 95 niniejszej ustawy.

W razie świadomego podania nieprawdziwych okoliczności w listach płacy lub wyjaśnieniach stosuje się analogicznie art. 97 niniejszej ustawy.

Art. 119. Kto nie dopuści urzędnika, delegowanego przez władze skarbowe na podstawie art. 116 niniejszej ustawy do wykonywania czynności, przewidzianych w tym artykule, ulegnie w drodze sądowej karze pieniężnej od 10.000 do 500.000 mk. lub karze pozbawienia wolności do jednego roku, o ile nie podlega surowszemu ukaraniu wedle obowiązujących w poszczególnych dzielnicach ustaw karnych.

Do orzecznictwa w sprawach o przestępstwo, przewidziane w części pierwszej niniejszego artykułu, stosuje się przepisy art. 105 niniejszej ustawy.

Art. 120. Kary pieniężne, nałożone na podstawie art. 119 niniejszej ustawy, wpływają na rzecz Skarbu Państwa.

Art. 121. Do przekroczeń, względnie przestępstw, o których mowa w art. 118 i 119 niniejszej ustawy, stosuje się przepisy art. 108 część pierwsza i art. 109 niniejszej ustawy.

DZIAŁ III.

Odraczanie terminów.

Art. 122. Terminy do wnoszenia odwołań, wyznaczone w niniejszej ustawie, odracza się do dwóch miesięcy dla osób, zamieszkałych poza obszarem Rzeczypospolitej.

Ministrowi Skarbu służy prawo odroczenia, względnie przesuwania wszystkich terminów, w ustawie niniejszej wyznaczonych.

Doręczenia.

Art. 123. Doręczenie wszelkich wezwań, poleceń, obwieszczeń, zawiadomień, ponagleń, zarządzeń i nakazów płatniczych uskutecznia się albo przez organa władzy skarbowej, albo przez magistraty, policję, względnie urzędy gminne lub przez pocztę.

Doręczenie to ma nastąpić, za potwierdzeniem odbioru przez podatnika, kogokolwiek z jego domowników, zarządzającego majątkiem albo przedsiębiorstwem.

Jeżeli jedna z tych osób odmówi przyjęcia doręczyć się mającego pisma, to należy pismo pozostawić na miejscu doręczenia, a okoliczność tę odnotować na potwierdzeniu odbioru. Pozostawienie takie jest równoważne z doręczeniem.

Art. 124. Dla podatników, których miejsce zamieszkania lub pobytu jest niewiadome, jakoteż dla tych adresatów, którym nie można było doręczyć w inny sposób, w art. 123 przewidziany, należy złożyć to pismo w magistracie lub urzędzie gminnym miejsca przypisania podatku. Magistrat lub urząd gminny ogłasza niezwłocznie o złożeniu dokumentu w sposób, używany w danej miejscowości, z wezwaniem, że celem odebrania pisma adresaci powinni przybyć do ogłaszającego urzędu.

Doręczenie uważa się za uskutecznione, jeżeli od czasu ogłoszenia upłynęły 2 tygodnie.

O takim ogłoszeniu mają magistraty, względnie urzędy gminne, zawiadomić właściwą władzę skarbową.

Art. 125. Wymienione w art. 123 pisma, które mają być doręczone adresatom, mieszkającym poza obszarem Rzeczypospolitej, można wysłać listem poleconym i uważa się je za doręczone w 14 dni po nadaniu ich na pocztę podług adresu, wskazanego przez podatnika.

Podatników, którzy stale przebywają poza obszarem Rzeczypospolitej, można wezwać do ustanowienia pełnomocnika zamieszkałego w Polsce; w przeciwnym razie można doręczenie uskutecznić w sposób, określony w art. 124.

Art. 126. Zeznania, wyjaśnienia i odwołania, wysłane przez podatników pocztą lub składanie do instytucji w myśl art. 50, uważa się za wniesione w tym dniu, w którym nadano je na pocztę lub złożono we właściwej instytucji. W razie wątpliwości podatnik powinien udowodnić dzień nadania na pocztę lub złożenia pisma we właściwej instytucji.

DZIAŁ IV.

Art. 127. Upoważnia się Ministra Skarbu do wydania postanowień co do stosowania odpowiednich ulg przy obliczaniu i pobieraniu podatku za lata 1920 i 1921, o ile ściąganie tego podatku wedle dotychczas obowiązujących przepisów okaże się niesłuszne.

Art. 128. Minister Skarbu władny jest czynności, dotyczące ustalenia dochodów, podlegających podatkowi, oraz wymiar podatku dochodowego w pierwszej instancji w miastach, wyszczególnionych w ustawie z dnia 17 grudnia 1921 r. o zasileniu finansów miejskich (Dz. U. R. P. z r. 1922 № 2, poz. 6), przekazać miejskim komisjom szacunkowym, wybranym przez rady miejskie.

Ilość tych komisji tudzież ich skład określi Minister Skarbu w drodze rozporządzenia.

W wypadkach, wspomnianych w części pierwszej niniejszego artykułu, prawa i obowiązki urzędów skarbowych przechodzą na magistraty.

Art. 129. Upoważnia się Ministra Skarbu do umorzenia podatku dochodowego, przypadającego według działu II ustawy z dnia 4 kwietnia 1922 r. za czas od 1 stycznia 1922 r. do 30 czerwca 1922 r.

Począwszy od dnia 1 kwietnia 1923 r. nie będzie pobierany podatek dochodowy, przypadający od najniższych 5 stopni skali dochodu, ustanowionej w art. 112 niniejszej ustawy.

Przepisy końcowe.

Art. 130. Wykonanie niniejszej ustawy porucza się Ministrowi Skarbu.

Art. 131. Ustawa niniejsza wchodzi w życie od roku podatkowego 1923 z tem, że moc obowiązująca artykułów 2, 10, ustęp 3 i 4, 23, 24, część pierwsza i druga 25, 26, 28, 88, 89, 92 do 95, 98, 99, 110, 112 i 113 gaśnie z końcem roku 1923.

608.

Rozporządzenie Ministra Spraw Wewnętrznych i Ministra Skarbu

z dnia 18 lipca 1923 r.

celem wykonania rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 29 marca 1923 r. w przedmiocie rozciągnięcia na Ziemię Wileńską mocy obo-

wiążącej ustawy z dnia 17 grudnia 1921 r. o zasileniu finansów miejskich i o karach nakładanych przez gminy miejskie za fałszywe zeznania podatkowe na obszarach b. zaboru rosyjskiego i austriackiego.

Na mocy art. 31 ustawy z dnia 17 grudnia 1921 r. (Dz. U. R. P. z r. 1922, № 2, poz. 6) oraz § 3 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 29 marca 1923 r. (Dz. U. R. P. № 57, poz. 405) zarządza się co następuje:

§ 1. Rozciąga się na powiaty: wileński, oszmiański, święciański, trocki i brastawski moc obowiązującą rozporządzenia Ministra Spraw Wewnętrznych i Ministra Skarbu z dnia 29 kwietnia 1922 r. celem wykonania ustawy z dnia 17 grudnia 1921 r. o zasileniu finansów miejskich i o karach nakładanych przez gminy miejskie za fałszywe zeznania podatkowe na obszarach b. zaboru rosyjskiego i austriackiego (Dz. U. R. P. z r. 1922, № 2 poz. 6), ogłoszonego w Dzienniku U. R. P. № 34, poz. 294, oprócz §§ 3, 4, 5, 6, 8, 9 i załącznika 1 do § 8 tego rozporządzenia.

§ 2. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Spraw Wewnętrznych: *Kiernik*

Minister Skarbu: *H. Linde*

609.

Rozporządzenie Ministra Spraw Wewnętrznych

z dnia 21 lipca 1923 r.

o zmianie granic gmin: Jeziorko, Bąków, Dąbkowice i Bielawy w powiecie Łowickim.

Na mocy art. 1 ustawy z dnia 22 września 1922 roku w przedmiocie zmiany granic oraz rozwiązywania i tworzenia gmin wiejskich na obszarze b. zaborów rosyjskiego i austriackiego (Dz. U. R. P. № 86, poz. 770) zarządza się co następuje:

§ 1. Z gminy wiejskiej Jeziorko wyłącza się wieś Retki i włącza do gminy Bąków.

§ 2. Z gminy wiejskiej Dąbkowice wyłącza się wieś Chruślin i włącza do gminy Bielawy.

§ 3. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 1924 r.

Minister Spraw Wewnętrznych: *Kiernik*